

ПЕШТАНСКО-БУДИМСКІЙ

СКОРОТЕЧА.

(Соутиер)

ПЕШТА.

Четвртакъ

8. Јуніа 1844

Год. III.

СРЕМСКІЙ ПАСТЫРЬ.

Хей вы дальна модрикаста брда,
Смићенъ трептећ съ дальи вамъ се дивниъ,
Ахъ я худанъ да ј' имадимъ крила,
Го бы нагій къ вами полетіо!

С. М. Сараевацъ.

Често ми се очи море
Гледећ' Босну съ Врупке горе,
Мене тамо крвь и воля
На прадеска вуче поля,
Ди назирењь съ дальи стада,
Пунъ чемера, туге, јада;
Што кромъ чаможиарне 1.) луле,
Нема песме, нема вруле,
У Босанска чобанина
Збогъ Ришћанска душманина. —

* * *

Тамо Ришћанъ навекъ чека,
Кадъ ће стати ланца звека:
ли кривъ онъ ил' праведанъ? —
То не пыта родъ скареданъ,
Већ га свеже и окуе,
На га онда беди, псуе,
И задае одкупницу,
На све прсте по жутинцу,
Којо докъ му не набави,
Изъ робства се не избави.

* * *

Тамо нема польске игре,

1.) Одъ чамити и жмарити.

Ди пастыри гледе тигре,
Нит' весели, нити славе,
Да зверови люде илаве,
Тамо Србске ћери жене
Удиль живе сакрывене;
Ербо чете псоглавачке
Свудъ срљю устрнажке, 2.)
Те за Харемъ 3.) траже лова,
Све истопрвъ нова, нова. —

* * *

Залудъ мене срце, воля,
На Босанска вуче поля,
Заманъ удимъ я за некомъ
Погачицомъ тамо некомъ; 4.)
Кадъ нась земљ, горе, воде,
И у Бога све незгоде,
Тако деле надалеко,
Да и крила кадъ бы сте'ко,
Тежко бы јој одлетіо,
И живъ съ ињоме долетіо. —

* * *

Садъ каква є моя Мила?!
Казуе ми мечте сила:
Да є танка и высока,
Смедье косе, плава ока,
Да є бела, и румена,

- 2.) У найвећемъ трку.
3-) Женара (соба у којој Турци жене свое затворене држе).
4.) Мека погачица: т. в. вѣжна мона. — по смыслу ове Србске пословице: „Лепа на асталу погача, — увѣкъ госта честитогъ дочека.“ —

У Дуднитру 5.) уиывена,
Да су у ньой све доброте,
Све дражести, све дивоте;
Накъ и она да на мене,
Стално мысли безъ измене! —

* * *

У Врешу 6.) сио маломъ селу
Мы родъени невеселу,
Напи стари коне быше,
Слагашесе и пазише,
А нась двое, две маканѣ,
Изпредъ наше котобанѣ,
Повазданъ се забавлясмо,
Безазлено ѡеретасмо,
И тежко се раставлясмо
На вечеру кадъ морасмо.

* * *

Св' одъ онда десеторе
Стада брониъ могъ наспоре,
Кадъ удари Тоске 7.) рула,
К'о бывола дивљи гула.

5.) Дуднитаръ планина, о којој Србљи неко баенословно преданје имаю и веле: да је Дуднитаръ највиша планина, и да сбогъ тогъ преко ић, најтеже и съ највећемъ опасностю живота прелећу оне птице, кое нась у есенъ остављаю, и за морђе на зимницу одлазе. Даљ кажу: да Дуднитаръ у утроби својој има неко младотирно Ћзеро или живу воду, надъ којомъ се за неколико самонинија, у свакій сто година једанпутъ раскипа, и да то раскланана време врло добро знаду: Виље, Знаеви, и стари Орлови, и тако, кадъ се отвори то ћзеро, сви у нѣга шиурну, те се окупаю, и подмладе, као да бы были изнова родъени; но тко одъ нихъ само за тренутакъ при склapanju Дуднитра опоздни, ту ти му је и одуй. — Орлови пакъ који сретно изъ ћезера тога омладијени излете, се дају на каянецъ, те о истый заковрчене свое стајашку клонове обђо и остану као полетарци.

А такодјеръ и одъ людіј, было кое мужко ил' женско итлено, кадъ се деси на Дуднитру при томъ раскланјану, говоре: да може у коруги ил' у каквомъ вргу изъ ћезера тога воде заграбити, и съ ньомъ, не текъ само себе омладити, но и гране сваконке ране извидати.

6.) Врешъ, село у Босни
7.) Тоска, најсвирѣпіја и најскотообразніја чета Турскоге войске.

Те најъ село поараши,
И све живо растераши;
Родъ ићи оде у Морачу, 8.)
Мой у Сремску предье Рачу;
Тадъ се лично мы растасмо
Срцемъ скунза заостасмо.

* * *

Босну сунце кадъ огране,
Те Ришћанинъ душомъ да же,
И мене ће данъ сванути,
Кадъ ћу Миљки я банути;
А то дуго неће stati,
Богъ ће скоро тако дата:
Да Ангљели крантельи
Босне буду брантельи,
И Крстъ у висъ да се вргне,
А грбъ таке доле стргне!! —

С. С.

ВѢНКО и ФАТИМА

(изъ Пожунске Читаонице у Декембру
године 1841)

одъ

Петра Марковића

Фузіке Слушателя.

X
Десно є крыло Србске войске у најбољемъ реду стаяло, кадъ је Паша Н. са неизброењомъ војскомъ својомъ овамо дошао, и засеђе фатаюћи безбрежно по шаторы и између шатора подчинјника свои шетао се. Онъ је као и други Муамеданцы са собомъ све оне робинје, кое је или заробје или покуповао, свагда водјо; онъ је и свою рођену кћерцу у истомъ шатору држао, који му је нѣговъ Серайлъ био. Она је непрестано, одако је на Србску земљу ступила, снуждена и жалостна била; Отца је више изљубави почитовала; сръ што је гођу у зрелје године долазила; и добро одъ зла болѣ разликовати умела, отацъ јој се све грозніје

8.) Морача: Планина и најсгодније приближице јади Рињански отъ Турака страдалаца, кој се иначе Ускоцима зову, и кој скоро гами саџићи, у Морачи живе.

С.

Селимъ и свирѣпімъ чиніо быти. Никоне свою велику тайну ніе казывала, макаръ да є осеніати почела, гді є найопаснія болѣтица све вѣма напада и упропашћуе: она є мыслила, да юй се у тому никако помохи не може. Отацъ є ніе никакъ зашытао, за ѹѣно, одкако є у Србію дошла, тако на-
расно туженъ и нагло опаданъ.

Еданъ данъ остави она, како што є вѣнь и више путь чинила, шаторъ свой, и у гору, подъ коюмъ юй є шаторъ разашетъ быо, стиде, гді се завуче у густый гай, као наймиле ѹѣно мѣсто; ту є дуго седила као ванъ себе, нити є у станю была свое раз-
сute мысли сабрати. Сунце къ западу пође, и сѣнъ дрва исполинки постане, кадъ, аль еданъ младињъ у Турской ношич садъ из-
ненада ньой приступи. Она му се яко сра-
дуе. Онъ мало погледи около себе, па среч-
ма „Фатима, Фатима!“ загрли є — Фатима
га ѹѣжно такођеръ загрли, сузе му па прен
проліе, и „драгій Селимъ!“ — говорити по-
чице, — „я незнамъ, какавъ ће конецъ мое
тuge быти; срце ми зебе, па добро неслуги!
не смемъ да помыслимъ на онай часъ, кадъ
самъ тебе пъвый путь видила; неверство,
и твоє просто станѣ, яко ми животу моме
грозе!“ — при овымъ речма сва се задрѣе,
пригрли Селима себи, па ватрено опеть по-
чице: „О! любиши ли ме верно, кадъ и я те-
бе искренно и верно любимъ; я те любимъ
више него саму себе;“ — „Не мой ме тако
— превати Селимъ, — сневине ватрено
гредити, драга Фатимо! просто ово мое ру-
во лако бы све непогоде, све буре, кое се
противъ настъ дижу, утишало; а неверство,
акомъ рѣшть изусти, онда бы се текъ по-
тврдило, кадъ бы видла, да бы се я застрав-
ши животъ мой искренно жертвовати, да
твой изъ сртне погибли спасемъ. — Но
кровъ ми се смрзava, уста ми се вежу, кадъ
помыслимъ, да те вечито изгубити морамъ?“

Фатима. О! срећна самъ я; и радо-
стно ћу я душу мою у твоимъ загрло пу-
стити. — Садъ! садъ ћу слободно отцу у-
они погледати, па дрзновено му и казати,
да презиремъ скотску слабость старогъ Му-
стафа! — Чуй же, и безъ Селима; отацъ

ме в намислю дати за старогъ Мустафу, ко-
га честь и богатство отца ми яко обиани;
зато ћу садъ сама одсуду нама изрећи! —
аљ не, не ћу твое име изустити, ѕръ си
онда на веки пропао! — него я ћу сама у-
мрети. Садъ изнемогије. Селимъ в грди сузе
му Фатиму поћио, ватрено є пригрли и ю-
начки почне: Почигуемъ ти благородиу тво-
ю душу, познаемъ ти искрено твоє срце;
и башъ зато живи ты любезна Фатимо, а
я ћу наћи смрть мою, отечество бранећи.
— Кадъ ме судбина на то одреди! — По-
ћи Фатимо за старогъ Мустафу; ѕръ правед-
но небо иће да ты угинешъ.

Фатима. Дакле ты мыслишь, да се
я сграшишъ ладне смрти; да ћу я онда, кадъ
онай предметъ губићъ, безъ којъ ће ми и
самый животъ гробъ быти, отъ ићи бегати.

Селимъ. О небо! зашто да слободно
исказати не смемъ??

Фаг. Зарь јошти страніе штогодъ
одъ смрти нама предстои. —

Сел. Отечество! даръ неба умрети ми
тако забраное.

Фат. То я ћу предъ тобомъ у непрѣ-
тељске чете ступати.

Сел. То є громъ, кои ми темену прети.

Фат. Неразумемъ те Селимъ! Казуй,
иљ прободи ово срце, кое само за тебе
куца. —

Сел. Кадъ є тако премила Фатимо, а
ты садъ почуй, пакъ помози онога роду, кои
тебе почитуе, люби, и то више него! са-
могъ себе; Ово руво Любезна моя, кое на-
мени видишъ, ніе мое. — Я самъ правый
Христіанинъ, — правый Србинъ, и име ми
в Вѣнко.

Фатима ово чувши сва пребледи; по-
одма себи дође, и юначкимъ гласомъ ре-
чице: „Само говори далѣ! — я те опеть лю-
бимъ! — любимъ те онако исто, као и пре.
И ау Христіанка быти, и јдноћь Бога почитовати,
као што самъ свагда. —

Сел. О драга Фатимо? ты си вѣнь Хри-
стіанка! Но ты ћешь више роду моме по-
мохи пристети, ако се склонишъ за Муста-
фу поћи, и ићга съ речма обратишъ, да у-
тиша разярену врвъ, и возлюби праведнији.

миръ. — Помысли любезна Фатимо! да ты за мене поћешъ, каквомъ бы яростку твой отацъ противъ мене, тебе, и противъ цelogъ рода дысао.

Фатима (пресекавши му рѣчъ). Доста, већь доста! Я ћу дакле за твою любовь мою руку Мустафи истина дати, аль ће ми срце само за тебе свада куцати. Я ћу се и жива закопати дати, ако само теби и твоме роду съ тиме помоћи могу. Мой ће цветъ у грабљивой Мустафиной руки увенuti, и край овогъ живота брзо достићи. Отсадъ више не ћу се я плашити брезовладајоће болести. Нека венемъ, нека болуемъ; нека ме смртъ у ладна своя наручія пріими. Радостно ћу жертва вечите косе быти, кадъ само ты остаешъ; кадъ само теби и твоме роду помоћи принети могу: а любовь ће у болѣмъ свѣту болій плодъ принети, кои ћемо мы — — — но шта я говоримъ, шта ли проричемъ! — ако ты мене не любишъ! ха, онда ће ми теже у животу, теже и у гробу быти! — Но нека башъ и то буде, да ты мене не любишъ! аль я самъ тебе любила, любимъ те и садъ, пакъ люби ћу те и онда, кадъ ми се кости у пра претворе! А сведокъ — —

А сведокъ (прекине јој Селимъ рѣчъ) бы ће дѣло праведне ти дуне! и тако узме въ за руку, и пресима въ привуче; дакле на веки съ Богомъ любезна Фатимо! О небо! зашто да јо садъ, и на веки оставити морамъ! или зашто ми штогодъ не препречи путъ, да јој нѣно благо, нѣно искренно срце, и предобру душу никакдъ ни познао ни самъ. — Туркия! па ове красне врлости у њој!! — При коимъ рѣчма велика туга съ њиме завлада. Онъ јо у овай парѣ као изванъ себе притискиваše на преи, пакъ речне: „Ахъ! Оставити те морамъ; аль вере мое, никакдъ те заборавити не ћу.“ — У наручіјама ватренымъ послѣднегъ загрля бројали су послѣдне, аль и найслађе часове, чити бы ји ткогодъ живе раставио, да Вѣнка светіја дужность за огечество опоменула ћи. — И Фатима је за свегу дужность држала, да Мустафи руку даде, и њига миру каквимъ гоћь начиномъ приволе; ћрь је по-

читовала, да јој је то света любовь одреди-ла. Већь и послѣдне тамнимъ гласомъ, съ Богомъ пошао, рекне, нескидајоћи плаови-тый погледъ съ Вѣнка. — Онъ је у чело по-люби, нити въ пуны десетъ корачаи къ ста-ну свомъ учинју, аль га непрѣтель изъ гр-ма спазивши на око узме, и Вѣнко мртавъ у траву пади! — Фатима цикне, и њему, кога је чисто обожавала и свакој драгоцен-ности предпостављала, одма допадне; и кадъ види, да је Вѣнко, сбогъ кога је она већь склонила се била Мустафи руку дати, са-мо да њига, а съ њимъ и његовъ рѣдъ отъ грозећегъ Турскогъ рата спасе, садъ поги-нуо, то ће могла својай туги, муки и тере-ту већь одолѣти, него узме ножъ, и отва-жно себѣ прободе, послѣдну речь „Вѣнко“ — изустивши.

ДИМИТРИЙ

Лажљивый Царь

Іванъ Василевић II. владаше надъ Ру-сийскимъ великини Царствомъ 48 година са гвозденымъ скіптомъ. Едва ослободи смртъ измучене Москве одъ мучителя љи-ловогъ. Онъ оставилъ два сина: Димитрија и Феодора, одъ кои послѣдњи упразнѣ-ный прѣии престолъ. Но будући да је спо-собностма младогъ Цара врло мало повѣрена давано было, то бы одправиа владарски по-слова љиговомъ шури Борису Гуденову предана. Добро владанъ новогъ владаоца и поузданъ на љига найпосле до тога степе-на доведу, да су явно говорили, да само онъ заслужује на престолу остати, у случају а-ко оба Кнеза изумру. Истина да ни су они онда сљедства овы неразсудни увидили рѣ-ћи, ћрь оне су са вожђемъ Борису пре свега мысао улиле, да руке у крвь свога замочи господара, Димитрија као прва жер-тва паде. Невѣрни служитељ спреми љи-га преко подкупљенъ тайно — убица' са света, пакъ даде, да бы свое злочине съ тымъ болѣ загладио, и извршителъ свирѣпы заповѣстїй љиговы на истый погубити начинъ. Незадоволанъ съ тымъ, што је себи на-јданъ како крвавый, тако и неправый на-

чинъ путь къ престолу прокрчю, даде онъ и градъ Москву на више мѣста съ томъ на мѣромъ запалити, да бы се жители не только съ общтымъ благомъ, колико са свои личны забавляли пословы. Међутымъ съ поля се претварао, као да бы са смрѣ Кнѧза врло огорченъ био. Заповѣди дакле, да се у Углицы, мѣсту учинїногъ убиства, међу грађаны найстрожіе изтраживанѣ држи. Даде такође и предграду тамошню разорити, као да бы она обиталиште убица' была.

Сада је био још једанъ одъ потребе юракъ, да престоль сасвимъ задобије. Борисъ нехтеде са смрѣ и Феодора похитити зато, што му је тай слабый Кнѧзъ и онако старање управитељства сасвимъ предао био. По излазку иѣкољко година' умре младый Кнѧзъ изненада, безъ да је дѣце оставио. Борисъ ступи садъ после иѣкогъ претворногъ иѣканя и одирања на престолъ иѣму одъ свију единодушно поднешенъ. Но текъ што се на врху свои видјо желя'; почне онъ мало по мало лажно скидати лице. Мати несрећногъ Димитрија буде у иѣкій подалекій монастырь прогната, а они, кои су томъ мучитељи ма найманѣ на путу быти могли, быше или на непрестано заточеније осуђени, или насиљно погубљени.

Управо окол' тогъ времена, покаже се изненада на томъ позорио иѣкій човекъ, кои се држко за убіеногъ Димитрија издавао. Онъ бы' родомъ изъ Ярослава, именемъ пакъ Грѣска Отретивъ. Иѣговови родитељи, кои су истина племенити, но у крайнимъ сиромашству были, принудише га, да у Монастырь у редъ Св. Василіа ступи, у комъ онъ иѣкољко година' и остане. Другиј Монахъ изъ истогъ монастыра дође съ нимъ у тешнѣ прјательство. Онъ види, да је Грѣска једанъ доброизображеный младић, и много разума отдае: свойства, која по иѣговой памети незаслуживаху, да у једномъ монастыру изтруну. Къ томе долазаше још и иѣгова изванредна са несрећниномъ Димитријемъ једнакост. Ова посљедна бы' особјто, на чемъ је тай старый Монахъ свој државски зидао плант, кои се ни учемъ другомъ несастајаше, развѣ да свогъ младогъ

брата на престолъ Руссіјскій попне, и тада и самъ съ временомъ у двору иѣговомъ знамениту какву роллу узигра.

Почемъ је онъ дакле младомъ Грѣски, нуждно настављенъ къ свему, шта да ради. дао био, отпусти га изъ монастыра, и пошиља га у Литтаву, где онъ кодъ Войводе Адама Вышнѣвићкіј у службу ступи. Едномъ буде онъ одъ свогъ новогъ господара сбогъ иѣкогъ порока врло зло предусретнутъ. Съ плачевнымъ очима рекне онъ Войводи; да не бы онъ съ нимъ тако поступао, кадъ бы знао тко је. „Дакле тко си ты?“ запита га Войвода, „Я самъ Димитриј, синъ цара Јана Василѣвића“ одговори слуга. „Борисъ Гуденовъ хтеде мене убити дати, но иѣки отъ моји прјатели мене одъ смрти избаве, и мѣсто мене сына иѣкогъ Свештеника, кои је много самномъ једнакости имао, подмету, чимъ се убице заиста и преварише. Видите Вы отудъ милостивый Господине! да могу доволно имати узрока, и тай поступакъ, кои самъ дана съ изкусити морао, негодовати. Садъ показа му онъ и једанъ съ драгимъ каменемъ извезенъ златанъ крстъ, говорећи, да му је онъ при крштеню обещанъ, и да бы се онъ за цело одавна познати дао био, само кадъ му не бы страхъ, да како свирѣпомъ Борису у руке опетъ не дође, до тогъ часа на путу био. По той исповѣди обгрли онъ колена свога Господина, иѣга што годъ болѣ може молећи, да бы се једногъ несрећногъ Кнѧза прїмio, кои бы једномъ можда у стану био указане му услуге припознати. Иѣгове сузе, молба и важност, којо је онъ на све, што је говорио полагати знао, даду претварању иѣговомъ тако великиј видъ истине, да се Войвода съ тимъ управо и превари и, за иѣга се подузме. Одъ тогъ часа престане онъ слугомъ Вышнѣвићскогъ быти; кои иѣга садъ као несрећногъ гледаше Кнѧза, кои на сваки начинъ болю заслуживаше судбу. Онъ иѣга съ мѣста даде иѣговомъ реченоју стану сходно преодети, положивши му изредну украсу. Та чудновата повѣсть разпростре се наскоро по свај земљи, и съ тимъ већа вѣроятностъ добије се, што и самъ Царъ

Борісъ ономъ, кои бы му тогъ лажливогъ Димитрио у руве живогъ или мртвогъ предао, обрицаше награду. Вышнѣвицкій, кои въ за- дужность свою држао, о цѣлости Кназа ре- ченогъ старатисе, пошаљъ га незакосно Войводи Сендомиру Майшеку, кои га на наиболѣ прими, и нѣму помоћь сваку, да повторително отчинъ престолъ освои, съ тымъ додаткомъ обрекне, да онъ Римскій за- конъ у Русю уведе. Лажливый Димитрий безъ свакогъ разсѹђени све одобривши обрекне юшь къ томе, да ће после повратка свогъ на престолъ, и кїеръ войводе за су- пругу узести. У краткомъ времену види се тай лукавый човекъ озбиля на врху знамени- те войске, съ којомъ онъ у Московске др- жаве продре, разне освои градове, и навла- стито тако велику корыстъ одъ свои против-ника добые, да въ Борісъ найпосле изъ оча- нія отровъ попивши својомъ смрѣу вѣму са свимъ уступио място Престола.

(продужиће се.)

АРАПЪ и ПЕРСІАНЪ.

(восточна Аnekдота)

Сунце въ управ' упирало сверху песко-витогъ мора; пустыня въ отбіјала као зра- коскупляюће огледало, оба отъ овогъ тропическогъ Краля, и никакво животно су-щество овогъ полудневногъ часа на поверх-ности сяне равнице неуказывашесе.

Два путника, јданъ Арапъ и јданъ Иер-сіанъ подъ мршавомъ листовиномъ слове шумичице станили се.

„Брате, — рече Персіанъ, — ево како наше вѣрне кобиле погинуше отъ умора; наша раана въ при kraю, аи мещина, кою но-сишъ, као последня надежда мои суви у-стай, бы ће скоро сува. Гди је дакле та војка, съ кое си вкусно воће за мою гладъ опредѣлио? — Гди је дакле изворъ, изъ ко-егъ си ми водице обрекао?“

Арапъ дигнуо очи и руке свое къ не-бу, па отговори: „Аллахъ је великий, војка

є изгинула овогъ пролећа, а Симунъ *) је и-зворъ изсушio.“

Персіанъ на ово ње ни једну тужебну рѣчъ изустio; но глава му се грудма обори-ла, а горке су сузе уздућь ињевы образа текле. —

„Брате, рече Арапъ, правый вѣровникъ не вали, да се подъ теретомъ несрѣће са-гибне; отбацти надежду есть сгрешити предъ Господомъ. Едва насеља два дна отъ колиба Чазаелски деле: кадъ бледый полу-месецъ, отъ Фонгари на край Хоризонта и-зыће, заузе ћемо нашъ путъ подъ рукомъ Аллаха.“ —

И последнѣгъ ручка они су се съ о-статкомъ њиове раане подѣлили. Они су њиовъ путь ноћомъ заузели; но отсутстви-сунца, њиово терпѣнje ќе олакшало; єръ отъ сунца дигоншесе загушљива испаренія, а звѣзда нестаде за завѣсомъ тежки и мо-дры облака.

Они су ходили до средине слѣдующегъ дана. Тада Арапъ обесхрабренъ заустави-се; а Персіанъ — далъ већъ ходити неспо-собанъ — стропопитасе.

Персіанъ се съ болѣзномъ дигао. „Охъ! — мумлао је онъ, — само једну капъ воде! Охъ! ако је мешина празна, я ћу овде поги-нути. — Едва бы могла твоя иљъ моя уста изъ ње што мокроте извући, за једномъ са-мо отъ насеља задати силе — лежиръ Чаза-елскій достићи; ако подѣлимо ову жало-стну подпору, бы ће намъ бесполезна.... Ты знашъ, да је мешина моя.“

Персіанъ валијоћисе по вреломъ песку. „Охъ! я бы дао мою часть рая за мало во-де Бандемирске! Охъ! Зашт' самъ остави-мою Чираzkу палату, и мое вертове, гдј въ воздухъ збогъ сѣнке смоквеница фрішакъ?

Мою Дувидду, коя ме наружичный све-тацъ очекиваše, нећу више видити, ни моя

*) Симунъ или Самумъ есть страшанъ и отрованъ ветаръ, кои око Мекке, Алеппа, и проч. сре-диномъ месеца Јуна починио до средине Сеп-темврија, дува; онъ са собомъноси сумпорита на-пареніја, те люде заедно са животињама обара-

чеда, моя красна чеда! О Варварине! ты си
тай, кои ме овой грозной смерти предаенъ!"

"Друже, Пророкомъ ти се кунемъ, да
бы драговольно мой животъ, за спаси твой,
жертвовао; али и я имамъ лепу жену, мла-
да и храбра чеда у Хілакскимъ бердама, те
бы ми они єданпутъ, у магновенію, кадъ
мость Суда прелазити будемъ — рекли: Ог-
че! зашто си насъ оставio?"

"Тако, ты юешь оставить твогъ госта,
да издане, ком' си могао помоћи! Твогъ го-
ста, кои је изъ твогъ сосуда пio, и спавао
у твојој колиби! Досадъ се говорило: А-
рапъ ј щедре руке и вѣрногъ сердца; онъ
бы за свогъ госта свою крвцу пролio; и ъ-
това в народъ међу свѣтскимъ народ ма бла-
городанъ. Отсадъ неће се више то говори-
ти: већь је прошила слава Ісмаилска."

Ісмаиль дубоко сниваše, докъ почє пов-
торавати тврдымъ и возбудителнымъ речима:
"Арапъ ј щедре руке и вѣрногъ сердца." Онъ ј пружио мешину своеј содругу, и за-
мотавши главу са своимъ плаштомъ легао
на земљу.

Персіянъ је пio, и изышао изъ пусты-
ња. Арапъ ј умрео; но спасао славу свогъ
народа, и ъгово посвећено име буде пре-
нећено отъ рода на родъ, као найдрагоцен-
је наслѣдје ъговогъ порода.

Јаковъ Јигитовић.

ВѢСТИ

Сегединъ. Овде се налази єданъ старый волкъ,
именемъ Јоанинъ Вашъ, родомъ изъ Дебрецина, и
56 година ј отаръ. Онъ се у Пожуну явio, да је де-
зентирацъ изъ Баренъ Марашеве регементе, и тако
изъ Пожуна наскоро буде преишенъ у Великій Ва-
радъ, а одтудъ у Сегединъ. Овде се издао, да је о-
тиза, како ј дезентирао, у сїверну Америку отишao.
и тамо четрдесетъ година бавио се. Садъ пакъ у вон-

нической болници лежи, и видећи већь сасвимъ себе
слаба, даде прошасте недель тестаментъ написати,
у коме оставля своеј роду 80000 Форинтій у шайну,
кои се новцы у Сїверной Америки кодъ једногъ Фа-
бріканта, ъговогъ ортака, съ коимъ ј онъ дуванску
Фабрику держао, налазе.

Далъ много странихъ народа у наше Россійске
купѣли посвакиј данъ долази, и сретно се учиши отъ
разны болестіј лечи. А што се времена тиче, кише
хвала Богу имамо довольно; и зато се доброј жетви
надати можемо.

Г. А.

Санто, у Заладской Међи. Овдѣ ј једна селянка,
која ј већь десеторо ћеце родила, отъ коихъ јошти
шесторо живе, ове године 20. Маја четворо ћеце на-
єданпутъ, т. е. једно нужко и трое женски, родила, и
сви се заедно съ матеромъ у найболѣи здрављу на-
лазе —

Детва. Не давно пасао је овдѣ на крају једне
ливаде єданъ овдашњи селянъ свогъ коня; онъ јошти
издалека смотривши чувара, гди му нагло терчи и на-
и ъгъ выче, тако се уплаши, да скочи на свогъ коня,
и почне бѣгати: аљ на жалостъ, кадъ виђе чуваръ
да овай на ъгове повторитељно выканѣ, стани, јошти
све већма бѣга; то онъ брже болѣ панишани своюј ако
напунїшу пушку на бѣгајућегъ селянка, даде јој ва-
тру, пакъ јубе и газду и конја. Но скоробрзъ пушкаръ
наскоро окованъ је и затворенъ.

РУЖИ.

Лепа ружо, ружице!

Позайми ми цветакъ твой,

Да с' шарени прозоръ мой.

Лепа ружо, ружице!

* * *

Лепа ружо, ружице!

Позайми ми руменъ твой,

Да с' румени образъ мой,

Лепа ружо, ружице!

* * *

Лепа ружо, ружице!

Позайми ми триакъ твой,

Да је сигуранъ погледъ мой.

Лепа ружо, ружице!

* * *

Лепа ружо, ружице!

Позайми ми мирисъ твой,

Да мирини животъ мой.

Лепа ружо, ружице!

У. К.

Елена В.
Србкиња.

СЛАВЕНСКО КЊИЖЕСТВО.

в то:

Сербско.

У Сербскомъ Бѣограду изышли су на свѣтъ ове године слѣдуюће књиге:

1) Збирка разны полезни предмета у 8-ии. Скупio и у редъ ставio Јованъ Петровъ, Архіваръ и Регистраторъ Суда Окруж. Бѣоградскогъ. Втора часть. страна 162.

2.) Три Побратима; Истинији догађаји у Босни, и двѣ пѣсме спѣване одъ Георгија Малетића, у 8-ии, стр. 28.

3.) Искуснији Земљодѣлацъ Чича Срећко, и нѣгови совѣти Сербскимъ Селяцима у Домоводству, Земљодѣљу, Скотоводству, Ичеловодству и Сви-лодѣљу, у 8-ии одъ А. Николића. I Свѣзак. стр. 111.

4.) Кратко Сочиненіе Антропологіе, и ли Наука о Човеку, са упутствијемъ къ содержанию здравља. Полезна Наука за Учителѣ и Ученіке, при явнымъ наставленијама и за приватно поученіе, но и за употребленіе одрастныхъ. Изъ разны Списателя скрупљено Петромъ Радовановићемъ, Директоромъ Нормалнаго Училишта Књажества Сербскогъ.

ШТАТИСТИЧЕСКО ОПИСАНИЕ ДУША У
ПЕЧУЙСКОЈ ЕПАРХИЈИ.

По Шематизму за годину текују брони Печуйска Епархија: 266 Свештенника, 35 Клирика, и 133 Религиј-

за, отъ коихъ 21, са душепопечителствомъ, 17 са школскимъ наставленијемъ и 14 са болѣствицама занимајуose. У овој Епіскопской Епархији има 8. монастыра, 159 Парохија и 60 Капеланија; 279 Римокатолически цркви и 59 капела. Жителство ове Епархије состоје изъ 330.796 Римокатолика, 21.127 Православногъ Греческогъ вѣроисповѣданія, душа, 109.773 Протестанта (т. ј. и Лутерана и Калвина), и 7 618 Јудеа, свега дакле изъ 469.314 душа. Отъ Римокатолика веу 140 000 М.-ђ. 126.000 Нѣм. и 64.000 Серб. Отъ Протестанта веу 40.000 Лутерана сами Нѣмци, а 70.000 Калвина сами Мађари, осимъ, само једногъ Нѣмачкогъ общества. Греческогъ Вѣроисповѣданіја сви су Сербы. Одъ године 1802. па до године 1842 число се Римокатолика 65.776, Сербала Греч. закона, са 3.830, Протест. са 25.923, а Јудеа са 4.590, дакле цѣло жителство Епархије за 40 година са 93.634 душе, или је једномъ четвртномъ увеличало. Вароши Печуј има 14 618 Римокатолика, 55 Греческогъ Вѣроисповѣданіја, 130 Протестанта и 181 Јудеа. У њему је и Епіскопскиј Луциј, (у коме се уче и Угорска Права) съ Директоромъ и съ 14 Професора; већиј Гимназијумъ са 6. Професора, једна Препарандија са 3 Професора, 3, выше дѣвочачке школе, једно војническо воспитателно Заведење, школа Начертаніја и школа Музике.

ОБЯВЛЕНИЕ ЛИЦИТАЦИЕ.

Одъ стране Сл. Архи-Епіко-Митрополитскогъ Домініума Даља објављоје се овимъ, да ће се слѣдуюћій Натураль, као: около 2700 Пож. Мерова чистогъ Жита, 3500. Пож. Мер. Наполице, 600 Пож. Мер. Џчма, 1600 Пож. Мер. зоби, 8000 Пож. Мер. кукуруза у клипу, 700 Пож. Мер. Ситне Прое, и 70 Пож. Мерова Летне Репице $\frac{15}{3}$ Јола т. л. у Канцелларіи Спанијској у Даљу Лицитандо за готове Новце продавати.

Проча условија могу се у Спанијској Канцелларіи у Даљу свакој Дану увидити. Купцы се на истый Терминъ пристойно позивају.

У Даљу 8. Јуніа п. Р. 1844.

Скоротечна излази у седмици 2 пута, Четверкомъ и Недељомъ; цена иу је како за овдаши тако и за стране Предчисленике за пољ године 4 фор. у сребру. Предчислитисе може на свакој ц. кр. Пошти, и у Пешти кодъ Извдавателя, у Бедејской улицы (Bajtei Faßje №. 349.)

Извдаватель Димитриј Јовановић.

У ПЕШТИ словами Баймеловимъ.

21/127
3830
17287